

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 441/2013-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. septembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti M., s. r. o., B., zastúpenej obchodnou spoločnosťou Advokátska kancelária B., s. r. o., B., v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. P. Ď., pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 SŽ/19/2012 z 24. apríla 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti M., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. júla 2013 doručená a 16. júla 2013 doplnená sťažnosť obchodnej spoločnosti M., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne

konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 SŽ/19/2012 z 24. apríla 2013.

Z obsahu sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že rozhodnutím správneho orgánu – Rady pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „rada“) sp. zn. RP/48/2011 zo 7. júna 2011 bola sťažovateľke za porušenie povinnosti ustanovenej v § 33 ods. 4 písm. a) zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vysielaní a retransmisii“), konkrétne tým, *„že dňa 05. 12. 2010 o cca 16:12 hod a dňa 10. 12. 2010 o cca 22.30 hod. odvysielal v rámci televíznej programovej služby J. reklamný šot na liek Oscillococcinum, pri ktorom došlo k nezabezpečeniu, aby reklama na liek obsahovala jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov lieku pribalenej k lieku“*, v zmysle § 64 ods. 1 písm. d) a § 67 ods. 5 písm. a) zákona o vysielaní a retransmisii uložená pokuta v sume 3 320 €. K uloženiu tejto sankcie došlo potom, ako bola sťažovateľka v minulosti rozhodnutím rady sp. zn. RL/46/2008 z 23. septembra 2008, ktoré nadobudlo právoplatnosť 9. októbra 2008, na porušenie rovnakej povinnosti (v súvislosti s iným liekom, pozn.) upozornená.

Na základe opravného prostriedku sťažovateľky najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 6 SŽ/22/2011 z 25. apríla 2012 rozhodnutie rady sp. zn. RP/48/2011 zo 7. júna 2011 zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že *„zo znenia výroku napadnutého rozhodnutia nevyplýva dostatočný opis skutku, ktorým sa navrhovateľ dopustil porušenia právnej povinnosti..., za ktoré porušenie mu rada uložila pokutu...“*, čo spôsobuje *„nepresnosť a neurčitost' výroku napadnutého rozhodnutia, majúceho za následok nezákonnosť rozhodnutia pre jeho nepreskúmateľnosť“*. V tomto rozhodnutí najvyšší súd zároveň poukázal na to, že o obsahovo identickej veci sťažovateľky rozhodol aj rozsudkom sp. zn. 6 SŽ/19/2011, 6 SŽ 23/2011, 6 SŽ/27/2011 zo 14. decembra 2011, ktorým zrušil rozhodnutia rady sp. zn. RP/64/2011, RP/53/2011 a RP 73/2011 z 21. júna 2011 a vec jej vrátil na ďalšie konanie s odôvodnením, že vzhľadom na to, že správne delikty patria

do kategórie trestných obvinení, v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru treba pri nedostatku špeciálnej právnej úpravy v oblasti správneho trestania za pokračujúci správny delikt na základe analógie aplikovať pravidlá na ukládanie trestu za pokračujúci delikt zakotvené v Trestnom zákone. V závere rozsudku sp. zn. 6 SŽ/22/2011 z 25. apríla 2012 najvyšší súd uviedol, že *„v ďalšom konaní bude úlohou odporkyne jasne určiť kritériá používané pre stanovenie dostatočnej dĺžky zobrazenia informácie a určiť hranice, v ktorých by sa mal trestaný vysielateľ v budúcnosti pohybovať. Zároveň bude povinnosťou odporkyne... prihliadnuť na skutočnosť, že zo strany navrhovateľa išlo o pokračujúci správny delikt.“*

Následne rada opätovne rozhodnutím sp. zn. RP/038/2012 z 10. júla 2012 rozhodla, že sťažovateľka porušila povinnosť ustanovenú v § 33 ods. 4 písm. a) zákona o vysielaní a retransmisii tým, *«že dňa 5. 12. 2010 o cca 16:12 hod. a dňa 10. 12. 2010 o cca 22:30 hod. odvysielal v rámci programovej služby J. reklamný šot na liek Oscillococcinum, počas ktorého sa po dobu cca 3 sekundy v dolnej časti obrazovky zobrazila textová informácia, cit.: „Pred užitím lieku si pozorne prečítajte príbalovú informáciu alebo sa poraďte so svojim lekárom alebo lekárnikom.“, pričom v dôsledku krátkej doby zobrazenia a slabej čitateľnosti uvedenej textovej informácie nebolo zabezpečené, aby reklama na liek obsahovala jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov lieku pribalenej k lieku.»*, za čo jej podľa § 64 ods. 1 písm. d) a § 67 ods. 5 písm. a) zákona o vysielaní a retransmisii uložila pokutu v sume 3 319 €. V súvislosti s úlohami zadanými najvyšším súdom rada (okrem iného) uviedla, že stanovenie dostatočnej dĺžky zobrazenia informácie, t. j. výzvy, nie je možné určiť paušálne. Pre posúdenie tejto otázky je potrebné skúmať viaceré kritériá, ktorým sú najmä veľkosť a umiestnenie písma textu výzvy, jeho kontrast s podkladom, na ktorom sa nachádza, rozsah celkovo zobrazovaného textu, existencia skutočností, ktoré by mohli rozptyľovať pozornosť diváka, a iné. Vychádzajúc z uvedených kritérií, ale aj zo skorších rozhodnutí najvyššieho súdu vydaných vo veciach vedených pod sp. zn. 3 SŽ/11/2008, 3 SŽ 52/2009 a sp. zn. 2 SŽ 3/2009 rozhodla rada aj v danom prípade. Rada opätovne poukázala na to, že k rovnakému porušeniu povinnosti sťažovateľkou došlo ešte v r. 2008, a preto opakované porušenie zákonnej povinnosti

hodnotila ako „nový správny delikt“, pričom analogicky vychádzala z ustanovení § 122 ods. 10 a 13 Trestného zákona upravujúcich definíciu pokračovacieho trestného činu.

Pri opätovnom preskúmaní zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 6 SŽ/19/2012 z 24. apríla 2013 rozhodnutie rady sp. zn. RP/038/2012 z 10. júla 2012 potvrdil.

Sťažovateľka namieta, že uvedeným potvrdzujúcim rozsudkom najvyššieho súdu boli porušené jej základné práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože ním *„došlo k takej interpretácii a aplikácii dotknutých právnych predpisov, ktorá nie je zlučiteľná s ústavou, t. j. z ústavného hľadiska je neospravedliteľná, neudržateľná a v konečnom dôsledku by viedla k odmietnutiu spravodlivosti“*.

Sťažovateľka argumentuje tým, že v ďalšom konaní bolo povinnosťou najvyššieho súdu skúmať, či rada postupovala v súlade so záväzným právnym názorom najvyššieho súdu vyjadreným v jeho prvom rozhodnutí, a vymedzila kritériá na určenie jasnosti a zrozumiteľnosti výzvy s prihliadnutím na to, že rýchlosť čítania priemerného diváka je predovšetkým otázkou odborného/znaleckého posúdenia, ktoré v danom prípade vykonané nebolo. Namiesto toho najvyšší súd len konštatoval, že potom, ako sa (tiež) oboznámil s obsahom záznamu vysielania, považoval za preukázané, že zákonná výzva na pozorné prečítanie príbalovej informácie o lieku bola nejednoznačná a nezrozumiteľná. Na „odvoláciu“ námietku sťažovateľky, že rada o vzhľadnutí odvysielaného záznamu nevyhotovila riadnu zápisnicu, čo zakladá nepreskúmateľnosť jej rozhodnutia, najvyšší súd neprihliadol, pretože bola uplatnená po uplynutí zákonnej lehoty vyplývajúcej z koncentračnej zásady konania.

Podľa názoru sťažovateľky sa rada neriadila záväzným právnym názorom najvyššieho súdu vyjadreným v jeho prvom rozhodnutí, ani pokiaľ ide o skutočnosť, že v jej prípade išlo o pokračujúci správny delikt vo vzťahu k obsahovo identickej veci sťažovateľky, o ktorej rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 6 SŽ/19/2011, 6 SŽ 23/2011, 6 SŽ/27/2011 zo 14. decembra 2011. Túto skutočnosť najvyšší súd vo svojom (druhom)

potvrádzujúcim rozsudku nezohľadnil, a tým, že bez náležitého odôvodnenia rozhodol odlišným spôsobom ako v skoršej skutkovo i právne totožnej veci, porušil aj princíp právnej istoty, resp. princíp predvídateľnosti súdneho rozhodnutia.

Sťažovateľka v petite doplnenej sťažnosti z 11. júla 2013 žiadala, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 6 SŽ/19/2012 z 24. apríla 2013 bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a aby sťažovateľke priznal náhradu trov právneho zastúpenia v sume 323,50 €.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 6 SŽ/19/2012 z 24. apríla 2013.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Keďže sťažovateľke je známa (I. ÚS 191/2011, IV. ÚS 155/2012, III. ÚS 50/2013, III. ÚS 178/2013 a iné) judikatúra ústavného súdu týkajúca sa nielen jeho možných zásahov do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci, ale aj zjednocovania rozhodovacej praxe všeobecných súdov, v danom prípade nepovažoval za potrebné túto duplicitne citovať. Ústavný súd však pripomína, že vo vzťahu

k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu ten-ktorý všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09).

Ústavný súd konštatuje, že podstata sťažnostných námietok spočíva v nespokojnosti sťažovateľky s tým, že najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 6 Sž/19/2012 z 24. apríla 2013 potvrdil rozhodnutie rady sp. zn. RP/038/2012 z 10. júla 2012 bez toho, aby trval na právnych záveroch svojho predchádzajúceho rozsudku sp. zn. 6 Sž/22/2011 z 25. apríla 2012, ktorým zrušil rozhodnutie rady sp. zn. RP/48/2011 zo 7. júna 2011, pretože *„zo znenia výroku napadnutého rozhodnutia nevyplýva dostatočný opis skutku, ktorým sa navrhovateľ dopustil porušenia právnej povinnosti..., za ktoré porušenie mu rada uložila pokutu...“*, pričom uviedol, že *„v ďalšom konaní bude úlohou odporkyne jasne určiť kritériá používané pre stanovenie dostatočnej dĺžky zobrazenia informácie a určiť hranice, v ktorých by sa mal trestaný vysielateľ v budúcnosti pohybovať. Zároveň bude povinnosťou odporkyne... prihliadnúť na skutočnosť, že zo strany navrhovateľa išlo o pokračujúci správny delikt.“*. V súvislosti s touto druhou úlohou si sťažovateľka myslí, že išlo o odkaz na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sž/19/2011, 6 Sž 23/2011, 6 Sž/27/2011 zo 14. decembra 2011, ktorým rozhodol o jej obsahovo identickej veci. Sťažovateľka je toho názoru, že napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu jej nebola poskytnutá spravodlivá súdna ochrana pred nezákonným postupom a rozhodnutím správneho orgánu.

Vychádzajúc z už uvedených mantinelov ústavno-súdnej korekcie rozhodovacej činnosti všeobecných súdov sa ústavný súd oboznámil s relevantnou časťou odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, z ktorej vyplýva, že:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky v preskúmvanej veci dospel k záveru, že žalovaný správny orgán v predmetnej veci náležite postupoval v zmysle citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážil dostatok skutkových okolností relevantných pre vydanie rozhodnutia, riadne zistil skutočný stav veci, v konaní postupoval v súčinnosti s účastníkom konania – navrhovateľom a v konaní sa nedopustil ani takej vady, ktorá by

mala za následok nezákonnosť rozhodnutia, pričom postupoval v intenciách názoru najvyššieho súdu vysloveného v rozhodnutí, ktorým bolo predchádzajúce rozhodnutie Rady, vydané v predmetnom správnom konaní, zrušené a vec jej bola vrátená na ďalšie konanie. Z uvedených dôvodov najvyšší súd považoval napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu za súladné so zákonom...

Odvolací súd v danom prípade dospel k záveru, že zo znenia výroku napadnutého rozhodnutia vyplýva opis skutku, ktorým sa navrhovateľ dopustil porušenia právnej povinnosti ustanovenej v § 33 ods. 4, písm. a) zákona č. 308/2000 Z. z., za ktoré porušenie mu Rada uložila pokutu...

Z identifikačných znakov opisu skutku v danej veci podľa názoru senátu najvyššieho súdu jednoznačne vyplýva, že žalovaný správny orgán náležite vymedzil skutok, ktorým malo dôjsť k porušeniu zákonnej povinnosti tak, že tento skutok nemôže byť zameniteľný s iným skutkom a taktiež navrhovateľovi bolo z neho zrejmé, čo sa mu kladie za vinu a za čo sa mu ukladá sankcia, ktorá skutočnosť vyplýva aj z jeho odvolania a vyjadrení.

Z uvedených dôvodov súd nesúhlasil s tvrdením navrhovateľa, že výrok napadnutého rozhodnutia trpí nezákonnosťou, pretože neobsahuje skutkovú vetu, ktorá by určila, v čom presne došlo k údajnému porušeniu zákona zo strany vysielateľa. V danej súvislosti súd poukazuje tiež na to, že, výrok rozhodnutia musí byť zrozumiteľný vystihujúci základné prvky zákonného porušenia právnej povinnosti s tým, že podrobný opis priebehu skutkového deja, ktorým sa vysielateľ dopustil porušenia povinnosti je správny orgán povinný uviesť s dôvodmi svojho sankčného postupu v odôvodnení rozhodnutia. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že Rada porušenie právnej povinnosti, za ktorú navrhovateľa sankcionovala aj náležite zdôvodnila, správne interpretujúc zákonné ustanovenia zákona o vysielaní a retransmisii na vec sa vzťahujúcich. Z uvedených dôvodov najvyšší súd odvoláciu námietku navrhovateľa, ktorou namietal vady výroku a jeho rozpor s odôvodnením rozhodnutia, nepovažoval za dôvodnú...

Najvyšší súd nesúhlasil ani s tvrdením navrhovateľa, že v rozhodnutí Rady o uložení pokuty chýba systematika a určenie hraníc, v ktorých by sa mal trestaný vysielateľ v budúcnosti pohybovať, aby splňal všetky zákonné podmienky predmetného ustanovenia, s poukazom na to, že Rada v iných obdobných konaniach správne konanie zastavila, ktorým

postupom Rada popiera jeden zo základných princípov právneho štátu, ktorým je princíp právnej istoty.

Senát najvyššieho súdu v danom prípade dospel k názoru, že Rada v odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa vyporiadala s úlohou uloženou jej najvyšším súdom v zrušujúcom rozhodnutí, v zmysle ktorej úlohou Rady v tomto konaní bolo podať presné objasnenie kritérií používaných pre stanovenie nevyhnutnej dĺžky zobrazenia informácie a určiť hranice, v ktorých by sa mal trestaný vysielateľ v budúcnosti pohybovať, keď konštatovala, že nie je možné určiť potrebnú dĺžku zobrazenia textovej informácie paušálne, teda všeobecne pre všetky prípady zobrazovania výzvy pri vysielaní reklamných šotov podľa § 33 ods. 4 písm. a) zákona o vysielaní a retransmisii, keďže posúdenie tejto otázky je vždy závislé od viacerých kritérií, ktoré sú vždy dané individuálne konkrétnym prípadom...

Pokiaľ navrhovateľ namietal, že v danom prípade žalovaný správny orgán postupoval nezákonným spôsobom pri ukladaní sankcie, keď skutok posudzoval samostatne a bola mu zaň i uložená samostatná pokuta, čím postupoval v rozpore s názorom najvyššieho súdu vysloveným v zrušujúcom rozhodnutí, súd sa nestotožnil ani s touto jeho námietkou... Povinnosťou Rady je síce v administratívnom trestaní postupovať analógia lexis podľa trestnoprávnej úpravy, čo však neznamená, že v tomto konaní postupuje výlučne podľa trestnoprávných predpisov nerešpektujúc platnú právnu úpravu, ktorou zákonodarca upravuje postavenie a úlohy Rady, predovšetkým zákon o vysielaní a retransmisie. Pokiaľ teda Rada v uvedenom konaní rozhodla samostatným rozhodnutím z dôvodu, že postupovala v intenciách právnej normy § 64 ods. 7 zákona o vysielaní a retransmisii nemožno súhlasiť s tvrdením navrhovateľa, že konala a rozhodla v rozpore s názorom najvyššieho súdu vysloveným v zrušujúcom rozhodnutí, s poukazom na to, že najvyšší súd zrušil rozhodnutia Rady a vec jej vrátil na ďalšie konania v rôznych časových úsekoch...

Pokiaľ navrhovateľ na pojednávaní súdu vzniesol námietku, ktorou doplnil dôvody uvedené v jeho opravnom prostriedku, pre ktoré rozhodnutie Rady považoval za nezákonné, a ktorou namietal nezákonnosť rozhodnutia Rady z dôvodu, že nevymedzila ani, aké kritéria by mal spĺňať priemerný divák, a súčasne, že Rada nedodržala proces dokazovania, v ktorej súvislosti dal do pozornosti uznesenie Najvyššieho správneho súdu Českej republiky sp. zn. 7As/57/2010, najvyšší súd nemohol na tieto námietky prihliadnúť, pretože navrhovateľ nimi rozšíril dôvody nezákonnosti namietané v opravnom prostriedku po uplynutí zákonnej

lehoty ustanovenej v § 250m ods. 2 O. s. p., keďže navrhovateľ môže rozsah napadnutia správneho rozhodnutia rozšíriť len v zákonnej lehote v zmysle § 250h ods. 1 O. s. p. v spojení s 250l ods. 2 O. s. p.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu ako vecne správne a v súlade so zákonom potvrdil podľa § 250q ods. 2 O. s. p.“

Ako z uvedeného vyplýva, najvyšší súd pri opätovnom preskúmaní zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu sám zhodnotil, že rada postupovala v intenciách právneho názoru vysloveného v jeho predchádzajúcom rozhodnutí. Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd primeraným spôsobom reagoval na všetky námietky sťažovateľky uplatnené ako v jej opravnom prostriedku, tak aj na pojednávaní konanom 24. apríla 2013 (tieto sú v podstate totožné so sťažnostnými námietkami, pozn.), svoj právny záver riadne odôvodnil, pričom tento je preskúmateľný, logický a vychádzajúci z aplikácie príslušných ustanovení Správneho poriadku, Trestného poriadku a zákona o vysielaní a retransmisii, nie je zjavne neodôvodnený ani arbitrárny, a preto je ústavne udržateľný.

Na doplnenie ústavný súd uvádza, že hoci súhlasí s názorom Európskeho súdu pre ľudské práva, že vzhľadom na to, že administratívne sankcionovanie má trestnoprávny charakter, treba pri mlčaní zákona analogicky vychádzať z Trestného zákona, aj tu treba mať na zreteli primeranosť jeho použitia vzhľadom na konkrétne okolnosti toho-ktorého prípadu.

Podľa § 64 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona...
- d) pokutu...

Podľa § 64 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii sankciu podľa odseku 1 písm. d) rada uloží, ak vysielateľ, prevádzkovateľ retransmisie, poskytovateľ audiovizuálnej

mediálnej služby na požiadanie alebo právnická osoba alebo fyzická osoba podľa § 2 ods. 3 a 4 aj napriek písomnému upozorneniu rady opakovane porušila povinnosť...

Pri administratívnom trestaní je na použitie analógie podľa Trestného zákona nutné skúmať to, či sa vysielateľ v minulosti dopustil rovnakého porušenia povinnosti uloženej mu zákonom o vysielaní a retransmisii [v danom prípade podľa § 33 ods. 4 písm. a) zákona o vysielaní a retransmisii, pozn.], pričom na prijatie záveru, že pokračuje v porušovaní zákonom ustanovenej povinnosti, sa vyžaduje, aby medzi jednotlivými porušeniami bola blízka (krátka) časová súvislosť; spravidla pôjde o niekoľko dní, týždňov, resp. mesiacov.

Vzhľadom na to, že sťažovateľka rovnakú povinnosť porušila aj v minulosti (18. apríla 2008), na čo bola upozornená rozhodnutím rady (ktoré nadobudlo právoplatnosť 9. októbra 2008), ktoré je jedným z druhov sankcií ustanovených § 64 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii, pri správnom aplikovaní analógie podľa Trestného zákona nemohlo byť konanie sťažovateľky, ktorého sa dopustila *„dňa 05. 12. 2010 o cca 16:12 hod a dňa 10. 12. 2010 o cca 22.30 hod.“*, posúdené ako pokračovanie v porušovaní tejto povinnosti pre značný časový odstup medzi nimi.

Porušenie, ktorého sa sťažovateľka dopustila *„dňa 05. 12. 2010 o cca 16:12 hod a dňa 10. 12. 2010 o cca 22.30 hod.“*, bolo posudzované ako *„pokračujúci správny delikt“* vo vzťahu k porušeniu rovnakej povinnosti, ktorej sa dopustila až následne, t. j. 22. januára 2011, 14. februára 2011 a 19. februára 2011, ako to vyplýva z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sž/19/2011, 6 Sž 23/2011, 6 Sž/27/2011 zo 14. decembra 2011, ktorým zrušil rozhodnutie rady sp. zn. RP/64/2011, RP/53/2011 a RP 73/2011 z 21. júna 2011. Z uvedeného dôvodu nemožno súhlasiť s tvrdením sťažovateľky, že napadnutým rozhodnutím najvyšší súd rozhodol odlišným spôsobom ako v jej skoršej skutkovo i právne totožnej veci, pričom porušil aj princíp právnej istoty, resp. princíp predvídateľnosti súdneho rozhodnutia.

Skutočnosť, že sa sťažovateľka s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto

názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť tento právny názor svojím vlastným (m. m. II. ÚS 134/09, I. ÚS 417/08).

Na základe uvedených skutočností dospel ústavný súd k záveru, že sťažnosť sťažovateľky je zjavne neopodstatnená pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ju ako takú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v danej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

Nad rámec uvedeného ústavný súd upozorňuje právneho zástupcu sťažovateľky, že jednou z osobitných náležitostí návrhu na začatie konania pred ústavným súdom je aj kópia právoplatného rozhodnutia, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody sťažovateľky (§ 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Rozhodnutie získané z verejne prístupnej databázy všeobecného súdu (resp. z inej databázy), ktoré nespĺňa formálne a obsahové požiadavky rozhodnutia podľa ustanovení príslušného procesného kódexu ani riadne vyznačenie dátumu nadobudnutia jeho právoplatnosti, nemožno považovať za zodpovedajúce požiadavke ustanovenej § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta a uplatňovať v záujme klienta všetko, čo podľa svojho presvedčenia považuje za prospešné. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady (II. ÚS 117/05). Nedostatky zákonom predpísaných náležitostí vyplývajúce

z podaní sťažovateľky nie je ústavný súd povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, III. ÚS 789/09).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. septembra 2013